

Křídla fest – bohoslužby 22. září 2018

kázání Takže nejdřív jsem byla v pokušení na talár si přišpendlit červený trenky a mluvit o křesťanech (faráře nevyjímaje) a politice a o tom, že dneska není možné zůstat úplně stranou politického dění.

Ale křídla – to slovo křídla – mě pronásledovalo a před oči se mi vracel letošní plakát, hlavně proto, že se mi nepodařilo toho ptáka identifikovat. Předpokládám, že to byl záměr autora, že zkřížil hlavu kohouta nebo slepice s křídly dravce. A tak jsem nahlédla do bible a byla docela překvapená, s jakými křídly se tam potkáme.

Často s křídly cherubů - zvláštních bytostí, strážců posvátných míst a také strážců schrány Hospodinovy úmluvy. Ezechiel dokonce slyší zvuk jejich křídel jako zvuk mnohých vod, jako zvuk válečného tábora.

V Zacharjášově vidění od Hospodina se zase potkáme se dvěma ženami, které mají křídla jako čáp a díky těm křídlům mohou odstranit, vynést svévoli od Hospodinova lidu.

V knize Makabejské se dočteme o vojenské formaci, která útočí díky křídlům, která tvoří sloní jízda.

Taky se na několika místech potkáme s křídly vrat městských bran, které se v pravý čas zavrou nebo otevrou.

A v poslední biblické knize s útokem kobytek, jejichž křídla příšerně hřmotila, takže kdybychom chtěli, s trochou alegorického přístupu bychom v nich mohli vidět třeba německé letouny z druhé světové války nebo jiná letadla reprezentující totalitní moc(nost).

No a pak jsou tu ta křídla ptáků – nejen orla, ale taky sokola nebo holubice. Já ale zůstanu při zemi a přečtu z bible úryvek o křídlech kvočny.

„Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kdo byli k tobě posláni, kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, ale nechtěli jste! Hle, ve svém domě zůstanete sami. Pravím vám, že mě neužijete, dokud nepřijde chvíle, kdy řeknete: Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově.“

Mt 23.37-39

Ty tři verše jsou nadepsány nárek nad Jeruzalémem. Vždycky jsem se tomu ale divila, protože Ježíšova slova se mi zdají dost plamenná na to, aby byl lítostivý. Ježíš kárá město, které miluje. Ježíš kárá Jeruzalém stejně, jako to dělali velcí proroci Izajáš a Jeremjáš. A taky při tom něco cítí. Možná úplně nezáleží na tom, jestli u Něj převládá nárek nebo je spravedlivě rozhněvaný/vytočený, protože obě tyto emoce v nás pracují, když je něco jinak, něco se děje, něco, co má své zřejmé důsledky... Ježíš není lhostejný k obyvatelům Jeruzaléma, záleží mu na nich, protože za nimi přišel jako Slovo v těle. A tak ten vztah mezi Bohem a jeho lidem vyjádří obrazem kvočny, shromažďující kuřátka pod svá křídla.

Krásný obrázek. Rodina. Bezpečí. Láska. Chráněný prostor. Zájem. Jistota. Radost. Společenství založené hlouběji než na sympatiích a antipatiích. Tohle všechno nabízí Bůh v Kristu. A ještě mnohem víc, než zrovna teď vnímám, když si ten obrázek představím. Něco krásného a intimního se děje mezi Hospodinem a jeho lidem. A co na to Hospodinův lid? Kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti tak jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, ale nechtěli jste.

Cože, nechtěli jsme?

– Nechtěli jste - být někým chráněni. Nestáli jste o slova proroků. Zacpávali jste si uši! Utekli jste od svého Stvořitele, který vám nabízí ochranu, zaštitění vlastním tělem proti nebezpečí, zastínění proti ostrému slunci, prostor skutečného domova. Nestáli jste o společenství, ke kterému vás volá nebeský táta. Ježíš se pokoušel sjednotit Otcovy děti jako bratry a sestry, ale oni se odvrátili. Necháпали – lásku, svobodu, radost, kterou jim přinášel. Teď ho umlčí. A potom? Potom Bůh stáhne své ochraňující ruce od města i chrámu. Chrám bude zničen, město rozděleno.

Kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti tak jako kvočna kuřátka pod svá křídla. Slyším to jako slova rodičovské lásky, která byla odmítnuta. Lásky, která se dává všanc, a děti ve své dětinskosti vzdorovitě volají: „nech nás být, máme svůj život!“ a utečou.

Pro milujícího tatů zůstávají dětmi, ale zůstanou ve svém domě sami, protože se uvrhli do samoty. A v jakémžto domě zůstávají sami? Ve

svém - tím domem klidně může být i oficiální dům Boží, kde ale není pro Boha místo. Tím domem mohl být kdysi jeruzalémský chrám a dneska jím může být jakýkoliv chrám jiný, kostel, sborový dům, modlitebna, kaple, náš dům či byt, ale třeba i příroda a celá planeta země. A my - pípající kuřata, kterým chybí kvočna.

Kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, a nechtěli jste! Jak se nás to týká? Týká se to i mě? Bože, kolikrát jsi nás chtěl shromáždit, ale my jsme nechtěli? Zval jsi nás k pravdě, vyprávěl jsi nám o Božím království, vzbudil jsi v nás lásku, soucit, radost, osvobodil nás, zval do společenství s Tebou, ale my jsme odmítli? Nezůstali jsme taky kolikrát sami, ve svém domě, ve svém kostele? Nezůstali jsme sami pěkně zapouzdření ve svém odmítnutí? Proč jsme někteří osamělí? Nesouvisí to? Proč nás tak málo touží po požehnání? Bůh se nám tady nabízí – jsem tu, rozprostřu nad Tebou svá křídla, chceš? E – E.

Cože, jakže, tohle je evangelium? Bůh snad ponechá dům Izraele, nebo lépe svůj umanutý lid svému osudu? Otec nechá své děti, ať se v tom plácají? Má to slovo: „ale vy jste nechtěli“ a „zůstanete sami ve svém domě“ být posledním?

Nemá. Ježíšova slova nad Jeruzalémem, potažmo nad církví mají pokračování. „Pravím vám, že mě neuzříte, dokud nepřijde chvíle, kdy řeknete: Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově. “ Ten, který miluje Jeruzalém, nechá svého jediného syna zemřít za hradbami Jeruzaléma a tak otevře stín svých křídel celému světu. A Ježíš s rukama rozpaženými připomínajícíma křídla ještě mezi dvěma zločinci prosí: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí. “ A když pak projde smrtí a je vzkříšen, zjeví se svým učedníkům právě v Jeruzalémě. Právě tam, kde byl odmítán, kde člověk nechtěl E – E, právě ve městě tragického odmítnutí velké lásky vzniká první nové společenství. Právě tam, kde nás omezuje vlastní neschopnost, vzdorovitost, lhostejnost či svévole, tam vchází Bůh a nabízí zastání, takové otcovské objetí a činí s námi malé zázraky. Náš dům už nemusí být pustý, pípající kuřata už nemusí být sama, i když křídla kvočny jsou poněkud neviditelná. Křídla

roztažená nad celým světem. A je na nás, jestli ho budeme s nadšením i s úlevou vítat – třeba slovy: Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově. Je na nás, jestli skutečně chceme být shromážděni jako kuřátka pod křídly kvočny.

Bože, Ty námi tolikrát odmítnutý, děkujeme za Tvou lásku, za Tvá stále roztažená křídla. Amen

píseň 447 Každý den Pán mi sílu dává **3x**